N:r 18. Årg. 21. 15 SEPT. 1916. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳 耶和華以拉

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

Utgifvare	Redigeras af	Expedition:	Telegramadress:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	ERIK FOLKE och EMMA BESKOW.	*Drottninggatan 55.*	*Sinim, Stockholm.*	Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Vaken och bedjen! — Kvinnan i Kina. — Våra medhjälpare vid trossen. — Meddelanden från Tungchowfu distrikt. — Brefafdelningen. — Tacksägelseämnen. — Böneämnen. — Utresande missionär. — "Gud välsigne alla onämnda gifvare!" — Redovisning.

Vaken och bedjen!

Men satan uppeggade David till att räkna Israel. 1 Krön. 21: 1.

Frestelsen till högmod var en fin list af själafienden för att bringa David på fall. Hur allvarligt en människas uppsåt att lefva till Guds ära än må vara, har hon dock sin sårbara punkt, något svagt i hela vapenrustningen, och fienden är icke sen att draga fördel däraf. David utgjorde intet undantag från denna regel. Gud hade gjort stora ting för honom, och hittills hade han fått nåd att gifva Herren hela äran. Men nu har den där giftiga ingifvelsen försåtligt fått insteg i hans hjärta. Det är tydligt, att det onda ej bestod i själfva handlingen att räkna folket utan i bevekelsegrunden därtill. Så bedrägligt är människohjärtat äfven i bästa fall, att det som man förr med förskräckelse skulle ha ryggat tillbaka för, med ens kan komma att framstå som alldeles riktigt för en själ, som förlorat sambandet med Gud.

Detta Davids syndafall innebär en allvarlig varning för oss alla, som vilja vara Guds tjänare. Fienden känner nämligen vår benägenhet för högmod och själfupphöjelse och underlåter ej att anfalla oss från den sidan. Vår enda trygghet mot hans anslag är att alltid hafva våra ögon på honom, som är källan till allt godt, och hvilken äran tillkommer för allt, hvad vi äga och förmå. Höga tankar om Herren Kristus motsvaras af låga tankar om oss själfva.

Stuart-Holden.
(The Christian).

Kvinnan i Kina.*

Såsom redan framhållits, är *kvinnans förnedring* en af hedendomens mörkaste fläckar. Just på grund af *hedendomen* har kvinnan också i Kina, trots dess fyratusenåriga kultur varit nedsänkt i slafveri, okunnighet, vidskepelse och elände. Med mycket få undantag har det ansetts själfskrifvet att kvinnan skulle vara sin mans trälinna eller leksak. När en flicka kommit till världen, har det icke i hemmet väckt någon glädje. I otaliga fall har hon kastats på afskrädeshögen eller lagts ut i skogen att uppätas af vargar, lefvande begrafts eller förts till något af de s. k. dödstornen för att där bli uppäten af råttor och möss. Och har hon fått lefva, har hon i regel icke ansetts värd att få något namn. "Bara en flicka", "bara en kvinna"! se där gängse uttryckssätt i Kina. Den kinesiska flickan har sällan fått erfara, hvad *kärlek* är. På grund af fotbindningen har hon redan i de tidiga barnaåren fått genomgå oerhörda lidanden. Såsom en handelsvara bortsåld till hustru redan som barn har hon under vistelsen i sin blifvande mans hus i allmänhet behandlats sämre än någon slafvinna. Först när hon skänkt sin man flera söner, har hon börjat få något att säga i hemmet och behandlats med en viss vördnad.

Den kinesiska kvinnan har haft det outsägligt tungt i yttre afseende, och hon har äfven framlefvat sitt lif utan allt hopp om något bättre i en kommande värld. Den himmel, som den buddaistiska religionen talar om, är icke ämnad för henne, endast för *mannen*. Ett enda men mycket svagt hopp har hon, det att efter generationer födas omigen till denna jord, då såsom *man*.

I midten af 1800-talet var det några för Herren

* Efter ett föredrag af frkn Emma Beskow i K. F. U. K:s hörsal d. 7 maj vid ett möte, anordnadt af Subkommittén för främjande af missionsintresset bland kvinnor.

nitälskande engelska kvinnor i en af Kinas hamnstäder, som började arbeta för den kinesiska kvinnans höjande. Men o, hur svårt var det icke att utverka männens tillstånd, att deras döttrar eller hustrur skulle få lära sig läsa! Ja, kvinnorna själfva kunde ofta, när de erbjödos undervisning, svara: "Hvarför skulle jag lära mig läsa? Jag är ju bara ett stycke *trä*."

Omkring 20 år senare började försök göras att med evangelium nå kvinnan äfven i det *inre* af Kina, detta af den kände Hudson Taylors maka.

Huru svårt det var att komma åt den kinesiska kvinnan, fingo äfven våra från Sverige utgångna missionärer under 1890-talet erfara. Skrämda genom allehanda lögnaktiga rykten om utländingarna höllo sig kineskvinnorna helst på afstånd äfven från de kvinnliga missionärerna. Kom en sådan, skyndade de att föra undan sina små barn eller att kasta något skynke öfver dem af fruktan, att barnen skulle blifva förhäxade genom att nås af den främmande kvinnans blick.

Så kom år 1900, detta år, då den stora stormen gick öfver Kina, detta år af ångest och blodsutgjutelse. Hvad fick man bevittna, sedan stormen lagt sig? Jo, att den kinesiska kvinnan började försöka skaka af sig sina tusenåriga fjättrar, och att hon begärligt sträckte ut sina händer efter de gåfvor, som dittills varit endast mannen tilldelade.

Fäder, män och bröder, som förut hjälpts åt att hålla kvinnan i träldom och okunnighet, kommo nu med den fordran, att kvinnans fötter skulle lösgöras, att hon skulle blifva mannens jämlike samt dugliggöras att uppfylla sina förpliktelser som maka och moder. Ty, hette det, kejsarrikets rötter ligga i *hemmen*.

En af de missionärer, som längst arbetat i Kina och därför väl känner till förhållandena därute, Arthur Smith, säger, att den mest vidtgående och djupgående af de förändringar, som ägt rum i Kina sedan år 1900, är *den kinesiska kvinnans frigörande*. Bland andra folk har en sådan frigörelse utvecklat sig småningom; i Kina försiggick den som genom ett trollslag. Därför kan man ock säga, att detta är en af de största händelser, som timat i hela människosläktets historia.

En stor fara ligger emellertid just däri, att utvecklingen gått så hastigt. Många af Kinas kvinnor tro, att deras frigörelse skall bestå däri, att de kläda sig efter parisermodet, eller att de likna de engelska suffragetterna, som med våld och bombkastning söka tillkämpa sig rättigheter. En hednisk kinesisk kvinnotidning framställer också på sitt titelblad en ung kinesiska, modernt klädd, med cigarr i munnen, bössa under armen och med fingrarna knäppande åt sin hund.

Så okunniga och outvecklade, som de kinesiska kvinnorna i det stora hela ännu äro, skulle det vara den största olycka för hela landet, om de med ens i allt jämställdes med mannen. De behöfva *fostras* för att i familjelifvet och samhället kunna intaga den plats, som dem med rätta tillkommer.

Det finns också två i Kina utkommande kristliga tidningar, afsedda endast för kvinnor, som tillvunnit sig mycken aktning och stor spridning och icke oväsentligt bidragit till att bland Kinas kvinnor skingra urgamla fördomar, vidskepelse och okunnighet. Den ena är, märkligt nog, utgifven af en kristen kinesiska, fru Chang i Peking, den andra af något missionssällskap men räknar medarbetare öfver nästan hela landet bland både utländingar och infödda. Båda dessa tidningar gifva den kinesiska kvinnan praktiska råd och anvisningar för ett hems skötande, barnuppfostran, hygien, sjukvård o. s. v., liksom de arbeta för införande af goda reformer såsom afskaffande af fotbindning, barnäktenskap, månggifte, slafveri och opiebruk. Äfven innehålla de lämpliga, lättfattliga bibelstudier.

Hvilket stort och viktigt fält öppnar sig icke i våra dagar bland de kinesiska kvinnorna just för *den kristna kvinnan* i våra länder. Kinas kvinnor längta efter undervisning. Missionen har redan upprättat tusentals flickskolor, men detta antal behöfde mångdubblas. (Svenska Missionen i Kina hade 1915 5 flickskolor med 151 elever. Svenska Missionsförbundet hade samma år i sina flickskolor 379 elever och Helgelseförbundet 63. Såväl Svenska Baptisternas mission som Svenska Alliansmissionen och Metodisternas mission bedrifva också skolverksamhet bland kinesiska flickor, men kan icke antalet af deras elever här uppgifvas). Den kinesiska regeringen vill gärna öppna flickskolor men har svårt att göra det af brist på dugliga lärarinnor. Kina behöfver *kvinnliga seminarier*, framför allt kristliga sådana. Af Svenska Missionsförbundet, Svenska Missionen i Kina och Helgelseförbundet ha också grundats seminarier med tillsammans 31 elever. Oändligt mycket mer behöfde emellertid göras i denna väg.

Vidare behöfvas *bibelskolor* för fostrande af dugliga *bibelkvinnor*. Två sådana skolor hafva satts i gång af Svenska Missionen i Kina med ett 30-tal deltagarinnor, och i sin tjänst har missionen 21 bibelkvinnor och 4 infödda lärarinnor. Hvart skulle väl också våra kvinnliga missionärer komma utan dessa infödda medhjälparinnor vid sin sida? Omkring två tusen bibelkvinnor utföra i närvarande stund i Kina ett troget och välsignelserikt arbete.

En *kvinnlig kristlig högskola* finns numer också i Kina. Men ännu flera sådana läroanstalter äro af nöden, ty Kinas kvinnor begära nu att få del af det västerländska vetandet, underbart nog äfven kvinnor inom de högre samhällsklasserna. För endast några få år tillbaka fanns för en ung kvinna i Kina endast *en* väg öppen, den äktenskapliga. Nu stå många lefnadsbanor henne till buds. Lärarinnans och bibelkvinnans ha redan nämnts. Många unga kinesiskor hafva de senaste åren låtit utbilda sig till sjuksköterskor. Andra hafva studerat i Japan, England eller Amerika och tjänstgöra nu i sitt hemland som läkare.

Enhälligt afgifva våra missionärer det omdömet om den kinesiska kvinnan, att hon är i besittning af egenskaper, som, om de komma till sin rätt, skola blifva till gagn och välsignelse för hela det kinesiska folket.

Icke sällan hafva de i Kina träffat kvinnor, som hela sitt lif sträfvat efter renhet och rättfärdighet. På sina små, förkrympta fötter hafva de kunnat

vandra hundratals mil för att på Kinas s. k. heliga berg knäböja, tända rökelse och offra åt där uppställda afgudar. Och huru noga äro de icke att *hålla* ett en gång afgifvet vegetarianlöfte, allt för att behaga gudarna! Går ljuset upp i deras hjärtan, så att de lära känna Jesus Kristus, då blifva de ännu mer trogna och nitiska i hans tjänst, än de förut varit vid tjänandet af stumma afgudar. Otaliga exempel gifvas äfven på huru en omvänd kinesisk kvinna i sitt hem, där hon eljest har intet att säga, blifvit en makt att räkna med, och huru hennes inflytande sträckt sig långt utom hemmets gränser. En sådan kvinna som fru Hsi och hvad hon fått verka, torde vara allmänt kändt. Och under blodsåret 1900, huru många var det icke då af Kinas kvinnor, som underkastade sig den förskräckligaste tortyr eller rent af gåfvo sina lif, hellre än de förnekade Jesusnamnet!

Bland Kinas kvinnor har ett uppvaknande skett. Men deras antal är ju så stort, att denna rörelse ännu långt ifrån hunnit tränga igenom hela Kinas kvinnovärld. Kinas kvinnor uppgå i rundt tal till omkring 200 millioner. För att gifva en föreställning om detta antal må nämnas, att om dessa kvinnor, 10 i minuten, dag och natt skulle defilera förbi oss, skulle det dröja 38 år, innan alla hunnit passera.

I det inre af Kina gifves det ock millioner kvinnor, som lefva kvar i den gamla förnedringen, okunnigheten och träldomen, som gå där med bundna fötter och ännu tortera sina små flickor för att skaffa dem s. k. "gyllne liljor". Otaliga äro också de, som icke ens hafva hört Jesusnamnet nämnas, utan bland hvilka ännu råder ett nattsvart mörker. Men vare sig detta är förhållandet eller ett uppvaknande har skett, det makedoniska ropet ljuder till oss från Kinas kvinnovärld: "Kommen hit öfver och hjälpen oss!" Och det *lönar* sig att fara ut till Kina med Jesu Kristi evangelium. Bland de mest uppmuntrande företeelserna i vår eljest så sorgliga tid äro meddelandena om de stora evangeliska kvinnomöten, som under de sista åren på olika platser hållits i Kina under ledning af den engelska missionären, Miss Jessie Gregg. Sådana möten hade för blott tio år tillbaka varit en otänkbarhet. Flera hundra kvinnor samlas vid dessa tillfällen, unga och gamla, kvinnor ur alla samhällsklasser. Vid dessa möten råder en förunderlig stillhet. Eljest har det varit vanligt, när en kvinnlig missionär försökt förkunna evangelium för en skara kineskvinnor, att hon oupphörligt blifvit afbruten med frågor angående sin klädsel, sitt hemland o. s. v. Man kan förklara det hela endast så, att *Guds Ande* är mäktigt på färde. Åter och åter hör man äfven från Miss Greggs möten — liknande vittnesbörd ha vi äfven från våra egna svenska missionärer — hurusom kvinnor, hvilka förut aldrig hört evangelium, när de nu höra det för *första* gången, taga emot det glada budskapet och bevisa uppriktigheten af sin tro genom att vid hemkomsten bränna eller slå sönder sina afgudar.

Hvad Kinas kvinnor i första rummet behöfva, är *evangelium*, icke västerländsk civilisation. Där evangelium får gripa deras hjärtan och blifva en kraft i deras lif, där lösa sig af sig självt alla möjliga samhällsproblem. Där sätta de icke, såsom de hedniska nutidskvinnorna i Kina göra, sig själfva, sin bekvämlighet, sina njutningar och nöjen i första rummet. Där komma de icke med maktspråk, där bruka de icke våld för att tillvälla sig rättigheter. Där blir icke äregirigheten hvad som behärskar dem. Där förstå de, att hemligheten till ett *lyckligt* lif ligger däri, att de vandra i *hans* fotspår, som utgaf sig själf i tjänande kärlek. Där blir deras mål att genom vandel och ord vara ljus i det omgifvande mörkret, att visa andra vägen till honom, som kan frälsa från synd och gifva frid åt fridlösa hjärtan.

Våra medhjälpare vid trossen.

Allt som oftast komma från olika delar af landet gåfvor till missionen jämte bref till exp., som äro ägnade att stärka därvarande arbetares händer i Gud och att uppmuntra äfven arbetarna ute på fältet, när dessa bref hinna nå dem. O, hvad vi *tacka* Gud för dessa medhjälpare! Deras bref visa oss, hvar vi hafva missionens fördolda kraftkällor.

Vi tillåta oss här att göra ett utdrag ur ett af dessa bref.

En syster skrifver:

En troende broder här i trakten hade i sitt hem flera sjuka. Hustrun var döende men blef frisk, och nu skulle de ha en tacksägelsefest i sitt hem i samband med ett söndagsskollärareméte. Så kom mannen hit och frågade, om han kunde få köpa en stor krukväxt. Jag svarade: "Den är afskild för missionen. Men du får ta den och gifva den till missionen såsom ett tackoffer, för att din hustru fick vara kvar hos sina småttingar. Herren skall ha äran för det som skett."

Själf är jag klen. Det går inte längre att gå på symötena, och det känns svårt. Men så planterar jag myrten och andra bladväxter och afskiljer för missionen. Det är ett kärt sällskap att ha dem och en glädje att vårda dem. När det är försäljning, komma de unga hit efter krukorna, och de bli glada, om de få många att bära. När Herren blifvit dyrbar för ens hjärta, vill man vara med och dra ett strå till stacken och sedan göra för dem, som äro ute i striden, hvad Aron och Hur gjorde för Mose.

I öfver tio år har jag varit ensam. Först tog Gud min far, sedan min syster och så min mor. I sex veckor fick jag vaka öfver min syster och blef därigenom nervsjuk och nedbruten. Vi systrar hade gladt oss åt att få ha hvar sin söndagsskola, hon sin på ett stort gods här i närheten och jag min i byarna här omkring. Men hon fick gå och hvila sig, och jag blef innestängd *i nöd* men ock *i nåd*.

Inga hjälpkällor har jag, så att jag kan säga: "Där kan jag räkna på 25 öre." Men man har sitt uppehälle och sitt försvar, där man är skrifven — se Luk. 10: 20.

Gud har gjort stora under i detta hem, som mer liknar en lada än ett palats. Först vann han mig och så min syster vid konfirmationen 1880 och sedan min pappa, då han var nära 70 år. Han

jublade natt och dag första tiden. Sedan vann Gud mamma. Nu är det slut med nöden för dessa tre.

Det står i Es. 46: 3: "I, som hafven varit lagda på mig allt ifrån moderlifvet och burna af mig, säger Herren." När jag läste de orden, tänkte jag: "Det går nog inte för Herren att få mig stilla utan genom nöd. Men det är med kärlekens linor, han håller mig fast (Os. 11: 4). När de här i byarna ska' resa lång väg till släktingar och småbarnen skola med, binder far fast dem vid vagnen, så att de inte falla af, om de somna. *Det är fars kärlek, som gör så.* Tänk, när vi bli *lösta* från *allt*, som binder och hindrar i loppet! Det kommer allt för den, som funnit vägen.

Meddelanden från Tungchowfu distrikt.

Mer än en af vännerna hemma har nog undrat, hvarför inga direkta meddelanden sista tiden ingått från Tungchow. Flera orsaker kunde nog anföras, men jag vill istället skildra något från arbetet och de yttre förhållandena under våren.

Syskonen Svensson lämnade oss den 27 mars. Jag hade då haft arbetet om hand omkring en månad. Vi började nu ordna vårt nya hem, hade redan från början känt oss så hemma i Tungchow.

De politiska förhållandena i vår provins började emellertid snart antaga en ganska hotande prägel. Jag beslöt därför följa min Johanne öfver Gula floden, medan tid var, för att bespara henne onödiga trångmål och lidanden. Äfven sände jag extrabud till Pucheng och Hsiao för att meddela, hvad jag visste. Redan dagen därpå infann sig fröken Ackzell, och lördagen den 15 april eskorterade jag henne och min hustru öfver floden till Puchow.

Nästa måndags e. m. var jag åter i Tungchow, tog genast itu med dopklassen och fortsatte dagligen med denna till stormötet, som var utsatt att börja den 25 maj. Vi fingo ett mycket godt möte. En liflig och frisk ande var rådande. Fem män blefvo genom dopet förenade med församlingen.

En af dem är en särdeles hoppingifvande ung man vid namn Hsi Ruen chi. Han har varit privatsekreterare hos vice konungen Sheng Üin och åtnjuter ett mycket godt anseende i sin födelsestad, Tungkvan. Han är ej endast begåfvad utan har lefvat ett ovanligt redbart lif. Om han under sin sekreteraretid hade mottagit alla de mutor, som erbjudits honom, skulle han nu ha varit stormrik, men enligt egen och andras utsago har han aldrig tagit emot ett öre. Fastän han fört ett så rättskaffens lif och säkert haft sin stora berömmelse häri, har han förstått, att han hade *ett ondt hjärta*, som behöfde gå under domen. Han är en man med stor mottaglighet för andliga intryck, och jag ser i honom ett diakonämne, om Gud får bevara honom. Förvisso vilja vännerna bedja för denne man?

Omkring tio dagar efter stormötet begaf jag mig ut på en rundtur i distriktet för att hälsa på de troende i deras hem och äfven ordna för sommarens arbete.

Första besöket gällde *Hua-In-Miao*, som ligger 80—90 li från Tungchow och alldeles nedanför Blomsterberget. Här ha vi tyvärr af brist på medel ännu ej kunnat öppna en utstation, men hvarje år ha vi där vid de två stora marknaderna brukat ha tältpredikan. Det var till en af dessa marknader, jag ämnade mig. Mina kinesiska bröder från Tungkvan, både anställda evangelister och frivilliga, voro där före mig jämte flera kolportörer. Vi hade ej ett så präktigt tält som det, hvilket broder Linder äger, utan blott ett slags tälttak, hyrdt i Tungkvan, till skydd mot solen. Jag tror emellertid att Gud välsignade utsädet de dagar vi voro där. Marknaden var i år ej så besökt till följd af de oroliga tiderna.

Jag vet ej, om vännerna i allmänhet veta, hvilket hedendomens fäste denna plats är. I det ofantligt stora taoisttemplet brukar marknaden hufvudsakligen hållas. I samma tempel bruka äfven vi under marknadsdagarna både predika och bo. I detta väldiga tempel liksom ock i de många templen på berget alldeles intill bo och vistas för längre eller kortare tid flera hundra präster. Huru hoppas vi ej, att i detta hedendomens centrum ljuset från en evangelii fyrbåk snart skall börja lysa. De troende i Tungchow samlade förra hösten så mycket medel för evangelisationsverksamhet på denna plats, att en lokal kunde hyras för 2—3 månader och en broder anställas att verka där. Så långt jag hörde, hade den evangelist, som var där, endast glädjande underrättelser att meddela om arbetet, och kanske skulle långt flera ha hörsammat kallelsen — om — om — vi haft medel att fortsätta verksamheten. Vi ha i denna stad ett rikt fält såväl bland den bofasta befolkningen och prästerna som bland de tusentals pilgrimerna. Denna behöfvande plats bör därför få rum i mångas förböner.

Från samma stad färdades vi 10 li till *San ho keo*, där vi ha en liten skara troende. San ho keo eller "Mynningen för de tre floderna" är ett ej ringa handelscentrum. Men gudstjänsterna hållas tyvärr ej i köpingen, ty där ha vi ingen lokal, utan i en by en km. därifrån, där flertalet af de troende bo. För den lilla skaran där kunna vi verkligen tacka Gud.

Efter möten och samtal med de troende besteg jag dagen därpå åter min pålle och ställde färden till *Peh tsai tsuen*. Här ha vi kristna, som varit troende i 20 år. Dock hade jag ryktesvis hört, att det inbördes förhållandet där kunde vara bättre. Efter att ha besökt alla de troende i deras hem samlade jag dem till gemensam öfverläggning. Vi hade det godt tillsammans, och jag hoppas, att mitt besök ej var förgäfves.

Redan nästa dag måste jag bryta upp med *Tungkvan* som mål. Dit anlände jag lördagskvällen den 6 maj. På söndagen var månadsmöte. Vid sådana tillfällen bruka alla församlingsmedlemmar och sökare från både San ho keo och Peh tsai tsuen infinna sig. De få då i regel besök af pastorn från Tungchow. Denna gång hade de äfven hopp om att få vara med om en extra högtidlighet. Det var nämligen så, att ett par kvinnor från Peh tsai tsuen redan sedan år tillbaka varit beviljade dopet men på grund af vägens längd ej kunnat komma

till Tungchow. Vid ett tidigare månadsmöte hade vi bestämt, att vi skulle gifva dessa kvinnor tillika med en kvinna från Tungkvan tillfälle att bli döpta, om de söndagen den 7 maj infunno sig i Tungkvan.

Detta anbud mottogs med tacksamhet, och på f. m. nämnda söndag undfingo dessa tre dopet, så att samtliga under våren döpta i distriktet nu utgöra åtta personer. Herren stadfäste dessa själar i nåden! Måtte de alla blifva redskap i Mästarens hand till andras frälsning! Nämnas bör kanske, att fyra af de fem *män*, som döptes i Tungchow, voro från Tungkvan. — Måndagen och tisdagen voro sedan upptagna med sammanträden och besök. Vi nyvalde församlingsråd, sekreterare och kassör samt ordnade för sommarens gudstjänster o. s. v. Verksamheten i Tungkvan bereder oss stor uppmuntran. På församlingsmötet erkändes omkring 25 sökare, som vi hoppas alla skola bevaras till evigt lif. Jag tänker ju med bäfvan på, hvad frestaren under denna tid kan lyckas uträtta. Men, lofvad vare Gud, hans högra hand är ej för kort att hjälpa — äfven under denna tid!

Onsdagen den 10 maj tog jag farväl af bröderna och fortsatte till *Chao I*, dit jag hade omkring 60 li. Där fann jag allt sig likt och evangelisten Li Chao tai vid godt mod. I denna stad ha vi numer ordnadt arbete och flera sökare, som inge hopp för framtiden. Ännu är dock endast *en* man döpt i stadens närhet. De andra dopkandidaterna hindrades genom oroligheterna på våren att komma tillstädes, då dopklass för dem var utsatt.

Efter öfverläggning och bön började jag dagen därpå hemresan till *Tungchowfu*. Jag visste, att trakten var osäker på grund af röfvare, och vid hvarje korsväg undrade jag, om vi skulle möta några. Emellertid kommo vi Tungchow så nära, att vi sågo staden, utan att något händt. Men dömen om vår förvåning, då vi plötsligt fingo se en brokig skara närma sig, åkande, ridande, gående! Alla buro de gevär af något slag. Till antalet voro de omkring hundra. Nu ropade de förmenta röfvarna an mig, hvarför jag red fram och steg ned från hästen. Jag vet ej, hvem de togo mig för, ty en man på främsta vagnen gjorde med ett par grepp sitt gevär redo. Med största lugn stod jag där. En del af männen voro hemska att skåda. De hade sprungit sig genomsvettiga. Samtidigt hade det blåst starkt, och så hade dammet fastnat i deras ansikten. Det såg alltför respektingifvande ut, tyckte de nog, för att de skulle nännas tvätta sig.

Mellan ledaren och mig utspann sig ungefär följande samtal:

Röfvaren: "Hvarifrån kommer ni?" — "Från Chao I." — "Hvad har ni med er?" — "Mina reseffekter och böcker." — "Hvad har ni för eskort?" — "Ingen." — "Ni håller kanske med soldaterna, eller hur?" — "Vi, som bekänna oss till Det glada budskapets religion, befatta oss ej med sådana saker. Vi predika och syssla inte med politik." — "Har ni någon medicin?" — "Vi föra i regel ingen medicin med oss på resor. Men vilja herrarna komma med hem, skall jag göra mitt bästa."

De trodde mig tydligen inte helt, ty nu började de undersöka både mig och hvad jag medförde. De ryckte ifrån mig min väst och rock och undersökte mig öfver hela kroppen. Ungefär samtidigt hade mina saker kastats ned på marken, och där refvo och sleto de i mina tillhörigheter. Men ingenstädes funno de, hvad de önskade — vapen eller ammunition. Nu föllo deras blickar på hästen. "En bra häst!" utbrast anföraren. Jag bad honom i artigaste ordalag att få behålla min pålle. "Vi ge er en annan i utbyte", förklarade han. Jag fortfor att bedja för min Max, som jag kunnat köpa tack vare en kärleksgåfva från vänner i Skellefteå. Men svaret blef, att "den röda hästen" skulle ledas fram. Efter ett ögonblick kom någon ledande med denna, och nästa sekund var min Max bortledd. Så hoppade röfvarna upp på vagnar och hästar och begåfvo sig iväg. När alla försvunnit, började vi samla ihop mina på marken kringströdda saker. Blott min sängklädessäck kunde vi lägga på den nya hästen; resten fingo vi bära. På detta sätt fortsatte vi in till staden. Intet ondt hade händt oss, men visst blefvo de våra ganska förskräckta, när de sågo oss hemkomma i detta skick. Jag fick nu veta, att de röfvare vi mött, ej voro vanliga röfvare, utan att revolution hade utbrutit, och att den skara, jag sammanträffat med, utgjordes af revolutionärer, utsända att intaga Tungkvan.

Sedan uppehöll jag mig i Tungchow i två veckor under skiftande erfarenheter, mest sysselsatt med sjukvård. Vi fingo afsluta skolan i frid och på bestämd tid, och gossarna kommo alla utan missöde till sina hem, i hvilket allt vi sågo Guds stora omsorg.

Jag vill nu sluta med att skildra, hur underbart Herren ledde det i fråga om min afresa. Det såg litet mörkt ut för mig, då det gällde att komma iväg från Tungchow. Min präktiga häst var tagen ifrån mig. Den jag fått, kunde jag ej rida annat än styckevis, ty den var dels för ung, dels sjuk. Platt omöjligt var det att få hyra ett annat riddjur. Vidare ville myndigheterna förhindra min resa. Dels kunde jag göra dem åtskilliga tjänster; dels såg det så bra ut, att en utländing stannade, ty det visade, att de kunde uppehålla ordningen i staden. Men så kom den frågan upp, att vi borde bilda en Röda korsförening för de många sårade, som redan förts till Tungchow. De ledande männen i staden voro flera gånger hos mig för att dryfta saken. Till sist kom Röda korset till stånd. Myndigheterna skulle stå för den ekonomiska sidan och vi för själfva sjukvården. Början gjordes med den medicin och de instrument, jag släppte till. En sökare, som är kinesisk läkare och något hemma i västerländsk sårbehandling, blef under mitt öfverinseende den ledande kraften. Men medicinen räckte ej länge, och hvad var nu att göra? Vi sände förgäfves bud till provinshufvudstaden för att få mer. Då kom någon på den tanken, att det vore bäst uppdraga åt mig att skaffa, hvad som behöfdes. Så gjordes ansträngningar för att få pengar. Femtio täls fingo de ihop, och denna summa öfverlämnades till mig. Och samma dag, som jag tidigare hoppats få fara, stod Röda korsets vagn och eskort på gården. Jag såg, i hvad

jag här i korthet nämnt, en trefaldig hjälp från Herren. 1. Jag slapp använda tvång för att få resa och slapp också göra min afresa i smyg. 2. Jag fick ej blott häst utan t. o. m. vagn alldeles gratis ända fram till Yuncheng. 3. De medel, som lämnades mig för medicin, kunde jag få låna för att betala medhjälpare och kolportörer för tiden under min bortovaro. Pengar funnos att tillgå i Yuncheng, men hämtningen medförde stora risker under en sådan tid som denna.

Jag behöfver ej förklara, hur glad jag var att efter alla utståndna faror åter få se min Johanne. Efter några trefliga dagar i Yuncheng reste vi i fröken Emy Ohrlanders sällskap till Chikongshan, där jag nu skrifver detta. Huru tacksamma äro vi ej för denna tillflyktsort, särskildt nu, då vi såväl behöfva hvila till både själ och kropp. Innerliga hälsningar från min hustru och mig själf med *tack* för all förbön och allt intresse!

Chikong i juli.

Josef Em. Olsson.

Brefafdelningen

Fru *Dagny Bergling* skrifver från Yuncheng den 25 juli:

. . . Tillståndet i Shensi är mycket bedröfligt. Postmästaren, diakonen Kao (uttalas Gao), skrifver, att där krigas nu öfverallt. Röfvarna härja, och befolkningen är nu så rasande, att den i stället för att fly har satt sig till motvärn, så nu utkämpas små slag både här och där. Arma Shensi! Hvilken nöd får ej folket där utstå!

Och nu ha vi röfvarna också i *Shansi!* Förra lördagen intogs *Ishih*. Våra syskon voro dock icke där. Systrarna hade rest till Chikongshan. Hahnes och br. Lindén voro uppe bland bergen. Må Herren bevara dem där! Soldater härifrån Yuncheng begåfvo sig till Ishih och lyckades fråntaga röfvarna allt silfver — skatten — som de tagit från rådhuset. Mycket soldater ha inkallats hit, emedan det blifvit kändt, att röfvarna ämnade intaga också Yuncheng.

Till min ledsnad nödgas jag omtala, att Robert fått någon njursjukdom.

Med glädje kan jag däremot omtala, att vår vän Shüin fått sitt förstånd tillbaka. Hans sjukdom tror jag tog mer på Robert än alla röfvaroroligheterna.

* * *

Utdrag ur enskilda bref.

Från Sinan skrifver vår syster *Maria Pettersson* i juni månad:

På framgården sitter en 26 års man, som för blott c:a tre veckor sedan besvärade oss med att följa efter, hvart vi gingo, falla på knä och ropa, att vi skulle rädda honom. Han plockade sten, ropade utanför vår dörr och stänkte dagligen vatten på vår gård och äfven andras gårdar, då människor gjorde spe af honom, för att han bara gjorde fint hos oss. Han bar också vatten från en källa flera li från staden, för att det skulle smaka oss. Efterhand blef han alltmer stilla och är nu fullt normal. Han hade blifvit vansinnig i fängelset, där han genom andras bedrägeri blifvit insatt. I fängelset hörde han för första gången evangelium af vår evangelist, som får predika för fångarna den 1 och 15 i hvarje månad. Vi bådo för den stackars mannen och gåfvo honom, när han kom ut, böcker att läsa. Han läste och trodde, är nu fullt frisk och oss till stor hjälp. Af Skotska bibelsällskapet har jag gratis fått 5 tusen evangelier. Dessa skall han nu få sälja och på så sätt tjäna missionsverksamheten i trakten.

*

För tillfället är här fullt af röfvare rundt omkring. Endast två portar hållas öppna. Oupphörligt få vi tvätta sår. En af våra församlingsmedlemmar, en 18-åring, f. d. skolgossen Klar Lampa, blef skjuten, då han på väg härifrån till sitt hem passerade en by. Kvinnor och barn tagas till fånga mot lösen.

Den 22 juli: Det är lugnare nu. Regn har fallit, och soldaterna ha till sist fått bukt med röfvarna. Gud vare tack! Flera både män och kvinnor ha dock mist förståndet, jag tror af ren skrämsel. De kalla mig ofta till platser, där sådant inträffat, och hur liten känner man sig ej, då man så föga kan uträtta. I förgår hämtade de mig med riddjur till en by en mil inåt bergen, där en 48 års kvinna blifvit sinnessjuk. Soldater och röfvare hade slagits endast ett stycke från den nämnda platsen, och folket där hade fått befallning att laga mat åt 150 röfvare. Det blef nog för mycket för den arma kvinnan. "Den store Läkaren är här, den kärleksfulle Jesus." Det är ju det enda budskap, vi hafva, och i många fall se vi en stor förändring.

*

I går, den 24 juli, var kapellet fullsatt, och flera stodo utanför. Det är nu många, som verkligen vilja höra och lära. Det märkte vi vid den stora vårmarknaden här. De infödda kommo icke bara för att titta utan hörde gärna på, när vi talade till dem. Vi hoppas att med tiden få ett större kapell — i Guds tid. Vi äro så lyckliga öfver att vi fått några nya sökare. Herren är mäktig.

Vi ha nu rätt mycken skolungdom. O, att vi kunde taga vara på dem på ett rätt sätt! Bedjen för oss om insikt och vishet, ty det är af nöden, på det att verksamheten icke må taga en sådan gestalt, som skiljer sig från Kristus och hans kors.

*

I juni skrifver vår syster: Vi ha nu fått ett litet barnhem uppbyggdt till skydd för våra små. Det skall bli skönt, när de få flytta in i eget bo. Ännu har jag lilla "Lotusbladet" och två andra i mitt rum natt och dag.

Jag hoppas få stanna här i sommar, reparera litet och bygga upp ett hus för församlingsmedlemmarna att bo i, då de komma. Vi ha det alltför trångt. Många af dem komma till mötena, Gud vare tack!

En månad senare skrifver frk. P.: Är så glad, att vi fått det lilla barnhemmet i ordning. I sanning, för Gud är ingenting omöjligt.

Tacksägelseämnen:

Att våra syskon i Shensi genom Guds stora nåd blifvit skonade till lif och egendom, och att själfva röfvarna uppträdde som deras beskyddare (sid. 131—133).

Den kärlek, som de infödda troende bevisade missionärerna under den så svåra och farliga resan från Shensi till Shansi (sid. 133).

Att så många af de infödda kristna äfven fått erfara sanningen af orden: Är Gud för oss, hvem kan vara emot oss? (sid. 134).

Herrens ledning och hjälp i fråga om br. Josef Olssons resa från Tungchow (sid. 141—142).

De nyvunna inom detta distrikt (sid. 140—141.)

Att de syskon, som arbeta i Ishih, skonades från att vara hemma, då staden intogs af röfvare (sid. 142).

Att Gud hört bön och återskänkt Shüin hans förstånd (sid. 142).

Den af Maria Pettersson omtalade mannens tillfrisknande och omvändelse (sid. 142).

Att röfvaroroligheterna i trakten af Sinan minskat (sid. 142).

Den villighet att höra och lära, som förspörjes bland befolkningen i Sinan (sid. 142).

Att det lilla hemmet för hittebarn nu står färdigt (sid. 143).

Den nya utstationen i Ch'ing-t'ou (sid. 135).

För högtidsdagen i Eksjö och vår syster Judith Hultqvists afskiljning.

Böneämnen:

Gosskolorna i Puchow och Ishih (sid. 115 o. 118).

Om den rätte evangelisten för den nya utstationen Ch'ing-t'ou (sid. 135).

Den unge mannen *Hsi Ruen chi*, att han må blifva bevarad i nåden och ett Herrens redskap (sid. 140).

Att en utstation må kunna öppnas i *Hua In Miao* (sid. 140).

Att Herren med sin Andes kraft må bekläda de evangelister, äldste och öfriga infödda medhjälpare, både manliga och kvinnliga, som under missionärernas frånvaro i Shensi ensamma hafva att uppehålla verksamheten.

De 25 sökarna i Tungkvan och de 8 nydöpta inom Tungchow-distriktet (sid. 141).

Att Herren må gifva systrarna *Ester Jonsson* och *Estrid Sjöström* samt br. *Martin Lindén* nåd till inhämtande af det kinesiska språket.

Att Herren må välsigna lille *Yngve Olsson* och hans föräldrar (sid. 136).

Att Herren om möjligt snart må låta lugnet återställas i *Shensi*, och att våra syskon och missionsstationer liksom de infödda kristna må bevaras i *Shansi*, som nu blifvit angripet af röfvare (sid. 142).

Att Gud i sin nåd må helt återställa missionär *Rob. Bergling* (sid. 142).

Sjukvården, missions- och skolverksamheten samt det lilla barnhemmet i Sinan-hsien. Utvidgning af kapellet i denna stad (sid. 142) liksom ock i Chiehchow.

Missionär *Natanael Högmans* bibelkurser på *Gottland* i slutet af september och i *Skåne* i början af november.

Utresande missionär.

Afskedsmöte var d. 12 d:s på e. m. anordnadt i det trefliga hemmet vid Dufbo för vår syster *Judith Hultqvist*. Sedan man samlats vid det med blommor och vildt vin vackert prydda kaffebordet, inledde missionär Folke med bön. Öfverste H. Dillner talade därefter till vår utgående syster öfver Joh. 19: 25, framhållande vikten af att alltid hafva sin plats *invid Jesu kors*. Följde så minnesord af flera bland de närvarande, så t. ex. dessa: *Gud är trofast* och: *Hafven tro på Gud!* Själf gaf vår syster till afskedsord Fil. 4: 19: *Min Gud skall efter sin rikedom fylla alla edra behof i härlighet i Kristus Jesus.* Den stilla, ljufliga aftonen afslutades med en stunds gemensam bön, hvarvid den kära resenären anbefalldes åt all nåds Gud.

Den 14 sept. kl. 6,51 på aftonen afreste frk. *Hultqvist* från Stockholms Centralstation, via Ryssland och Sibirien till Kina. Må vi bedja, att hon såväl under resan som alltfort må få förnimma, att Herren omsluter henne på alla sidor.

"Gud välsigne alla onämnda gifvare!"

Vi få ofta orsak att bedja den bönen och önska att med dessa rader få säga våra "onämnda" vänner, huru många glädjestunder de beredt oss. Ibland kommer en gåfva genom posten jämte ett uppmuntrande bibelord, och en annan gång lägges den direkt i exp. breflåda. Vi sitta här vid vårt arbete och få så höra ett prassel i breflådan. Naturligtvis skynda vi att undersöka hvad det är. "O, så roligt, det är en gåfva"! Ibland är det några silfverslantar. Och så står det så rörande: "Tackoffer till Herren för — — —" och så den nästförflutna månadens namn. Ett sådant tackoffer har kommit för hvarje månad de sista åren. Något som ofta återkommer, är också ett kuvert med tre ovikta sedlar uti, jämte några hjärtliga rader och ett bibelord. En del större summor komma äfven anonymt, men större eller mindre, alla vittna de om innerlig kärlek till Gud och hans verk, och det känns ljufligt att få taga emot dem. Som vi aldrig kunna nå dessa vänner med ett tack för all deras trofasta kärlek, är det en glädje att på detta sätt få säga, hvad vi känna.

Varen välsignade af Herren, af honom, som har gjort himmel och jord! Ps. 115: 15.

L. B.

Redovisning

för medel influtna till »Svenska Missionen Kina» under augusti månad 1916.

Allmänna missionsmedel.

N:o		Kr. Ö.	
1,218.	Kollekt vid missionsmöte i Hackvads kyrka	70: —	
1,219.	L., Sundsvall	5: —	
1,220.	N. P. P., Jämsenum	25: —	
1,221.	Missionsvänner i Mo	25: —	
1,222.	Kollekt vid missionsföredrag i Undersåker	12: —	
1,225.	S. J., Örebro	200: —	
1,226.	»Tackoffer till Herren för juli»	2: 25	
1,227.	M. H., Björnö, »Offerkuvert»	20. —	
1,228.	»Från en trofast Kinavän», gm M. H., Björnö	8: 40	
1,230.	Ulriksdals mfg	100. —	
1,231.	C. E., Sthlm, till M. Ringbergs underh.	50: —	
1,232.	J. och K. B., Tranås	100: —	
1,235.	»Tack, gode Gud», Kåge	16: —	
1,236.	M. Ö., Innervik, »Offerkuvert»	2: 25	
1,237.	»Offerkuvert» från Skellefteå	18: —	
1,238.	»Burömötets gåfva», till E. Sjöströms underh.	10: —	
1,239.	J. S., Södertelje, sparb.-medel	5: —	
1,241.	»Tobaksslantar»	7: 27	
1,242.	»Onämnd», Styrestad	25: —	
1,243.	M. R., Prästnäs	40: —	
1,244.	L. B., Sthlm	15: —	
1,245.	Från en syförening i Hackvad gm A. N	75: —	
1,246.	Kollekt vid Holsby brunn gm A. H.	53: 05	
1,247.	»Kinesernas vänner», Vernamo	400: —	
1,250.	S. J., Smålands Anneberg	100: —	
1,251.	O. S., »Herrens del»	40: —	
1,252.	»Okänd»	100: —	
1,254.	Röks syförening	50: —	
1,255.	G. L—t., Söderbärke	5: —	
1,256.	Sef. 3: 8, 9	300: —	
1,261.	C. A. S., Björköby	10: —	
1,262.	Kollekt i Olvanmyra 14/6	75: —	
1,263.	» i Gulleråsen gm G. O. E.	18: 26	
1,264.	»Offerkuvert» gm M. H., Björnö	4: 50	
1,269.	»Offerkuvert», från missionsvänner i Markaryd	31: 66	
1,271.	A. R., Fridene	80: —	
1,272.	V. Ö., Nelhammar, »tackoffer till Herren»	20: —	
1,273.	R. H., Äng	5: —	
1,274.	»J. F. C.»	100: —	
1,277.	O. L. i Mångsho gm O. A. O., Östervåla	10: —	
1,278.	»Ur sparbössan på pastorsexp.» gm O. A. O., Östervåla	2: 50	
1,283.	»Vänner i Huskvarna», till frakt för julklädorna	10: —	
1,284.	A. N. W., Korsnäs	50: —	
1,285.	Skärstads Ö. Arbetsförening	75: —	
1,286.	Dreseryds arbetsförening	50: —	
1,287.	»Elina och I»	25: —	
1,290.	K. S., Bornholm	5: —	
1,291.	N. J., Bornholm	5: —	
1,292.	Östra Härads Kristl. Ungdfb., för Herr och Fru Bloms underh.	550: —	
1,293.	I. S., Styrsö	30: —	
1,294.	E. S., Fullösa, »ett tack till Herren för bönhörelse»	5: —	
1,296.	Från missionsfest för Kina vid Broderud 27/8 gm F. A.	93: 86	
1,297.	»Nya pengar och andra pengar»	20: 78	
1,298.	»Kinesernas Vänner», Jkpg.	600: —	
1,301.	Insaml. vid S. N:s begrafning gm A. E. C., Backe	5: —	3,760: 78

N:o		Kr. Ö.	
	Transport	3,760: 78	

Särskilda ändamål:

1,223.	»Onämnd vän», Kristinehamn, till M. Pettersson, att anv. efter godtfinnande	10: —	
1,229.	A. J., Lindesberg, för evang. underh.	150: —	
1,233.	»Onämnd», till kapellet i Sinan, gm J. A. P., Svaneberg	5: —	
1,234.	A. och H. L., Djursholm, för en skolgosses underh.	100: —	
1,258.	Kinavän i Amerika för en seminarieelevs underhåll	50: 70	
1,260.	Ps. 145: 9, till O. Carléns verks.	10: —	
1,265. a.	»Från en vän», till barnhemmet i Sinan, gm M. H., Björnö	10: —	
1,266.	Från vänner i Mariestad, till A. Janzon för reparation af skolans sofrum	66: —	
1,267.	Kaffepengar vid ungdf. »Betanias» symöten till d:o	25: —	
1,268.	»Vänner i Hofva» till d:o	25: —	
1,275.	A. E. C., Backe, »Tionde, till F. Hallin att anv. i hennes arbete»	5: —	
1,276.	P. E. W., Sthlm, för Chang Hsio-hai	20: —	
1,279.	»Vänner i Huskvarna» till G. Wester att anv. efter godtfinnande	7: —	
1,280.	»Vänner i Huskvarna» till Henr. Tjäder för d:o	10: —	
1,281.	»Vänner i Huskvarna» till F. Hallin för d.o	10: —	
1,288.	»Sveas Hagabergskamrat i Kristdala», till A. Eriksons verks. bland kvinnor	5: —	
1,295.	Hednavännernas Allians, för Loh Teh-tao	62: 50	
1,299.	»Kinesernas Vänner», Jkpg, för H. Linders gatumission	100: —	
1,300.	S. S., Lyckås gård, till M. Pettersons barnhem	20: —	691: 20

Nödhjälpsmedel:

1,240.	M. L. L., Tyringe, »till nödlidande trossyskon i Kina»	30: —	
1,248.	S. J., Smålands Anneberg, »för de nödlidande»	125: —	
1,249.	Hvetlanda flickförening, för d:o	30: —	
1,253.	H. A. A., Motala, för d:o	15: —	
1,257.	»Från pappa», för d:o	25: —	
1,259.	Ps. 146: 5, 7, för d:o	2: —	
1,270.	M. och S. R., Fridene, för d:o	25: —	
1,289.	S. S., till d:o	5: —	257: —

Missionshemmen:

1,224.	S. J., Örebro, till barnens sommarvistelse	100: —	
1,265 b.	»Onämnd» till Robertslund	200: —	
1,282.	»Vänner i Huskvarna» till Barnens Hem	7: —	307 —
	Summa under ang. månad kr.		5,015: 98

Med varmt tack till hvarje gifvare!

"Och rättfärdighet skall vara hans länders bälte och trofasthet bältet om hans höfter". Es. 11: 5.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta, och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1916.